

Eckhart Tolle

Robert S. Friedman

Miltonovo tajemství

Ilustrace Frank Riccio

MILTONOVO TAJEMSTVÍ

Jaké tajemství vlastně Miltonovi
tato záhadná paní prozradila ?

Eckhart Tolle, R. S. Friedman
ilustroval **Frank Riccio**

*Z amerického originálu: **Milton's Secret** (2008)
Přeložila Monika Tomíčková (2011), první CS vydání
Digitalizace (2/2012)*

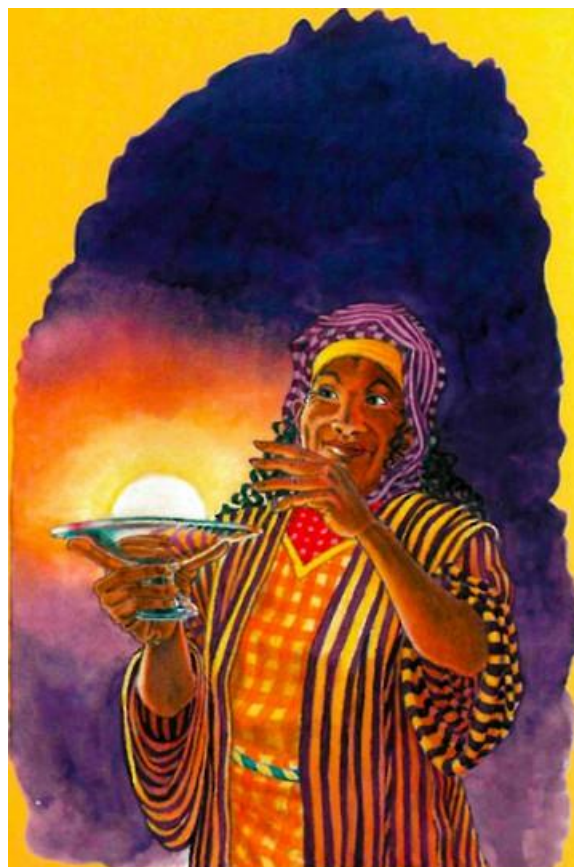
Text zadní strany obálky:

Kniha vypráví příběh chlapce jménem Milton, kterého na školním hřišti napadl starší a větší kluk. Miliona se zmocní obavy z každého dalšího dne ve škole. Přestože si vůbec neví rady, nikomu nic neřekne, ani svým rodičům a prožívá velmi těžké chvíle sám se svým strachem...

Když druhý den ráno přijde domů jeho kocourek Teo pokousaný od zlého psa, Milton se diví, proč se Teo také nebojí. Jeho dědeček se mu snaží vysvětlit, že kocourek žije v přítomnosti, ale Milton to nechápe. Jak mu asi přítomnost dokáže pomoci s jeho strachem ?

Následující noci však Milton prožije velmi zvláštní sen, ve kterém se setká s neznámou tajemnou zmrzlinářkou. Tato žena mu vyjeví tajemství moci přítomného okamžiku. Milton je svým nočním zážitkem naprosto nadšený a chystá se nově získané znalosti použít ve svém skutečném životě. Čeká ho další den ve škole a s ním i strach ze staršího spolužáka...

Podaří se Miltonovi vyřešit jeho problém ?

Eckhart Tolle je světoznámý spisovatel a duchovní učitel. Narodil se v Německu a studoval na univerzitách v Londýně a Cambridge. Poté, co prošel hlubokou vnitřní proměnou, opustil akademické prostředí a začal v Londýně pracovat s jednotlivci a malými skupinami jako konzultant. Od roku 1995 žije ve Vancouveru v Kanadě.

Je autorem knihy Moc přítomného okamžiku, která se stala bestsellerem a byla přeložena do 33 jazyků, a knihy Nová země, která na ni navazuje. Obě jsou označovány jako dvě nejvlivnější duchovní knihy naší doby.

Cestuje a učí po celém světě. Mnohé jeho přednášky a workshopy byly vydané na CD a DVD. Prostřednictvím EckhartTolleTV vysílá každý měsíc přednášky, živé meditace a odpovídá na dotazy diváků. Kromě již zmíněných knih - Moc přítomného okamžiku a Nová země napsal také knihy Ticho promlouvá a Moc přítomného okamžiku - pracovní kniha. Dále

je autorem dvou knih určených (nejen) pro děti: *Miltonovo tajemství* a *Naši andělé strážní*.

Milton byl šťastný a veselý chlapec, který se radoval ze života. Miloval svoji maminku, tatínka i jejich krásný dům.

Měl rád také svého kocoura, který se jmenoval Teo.

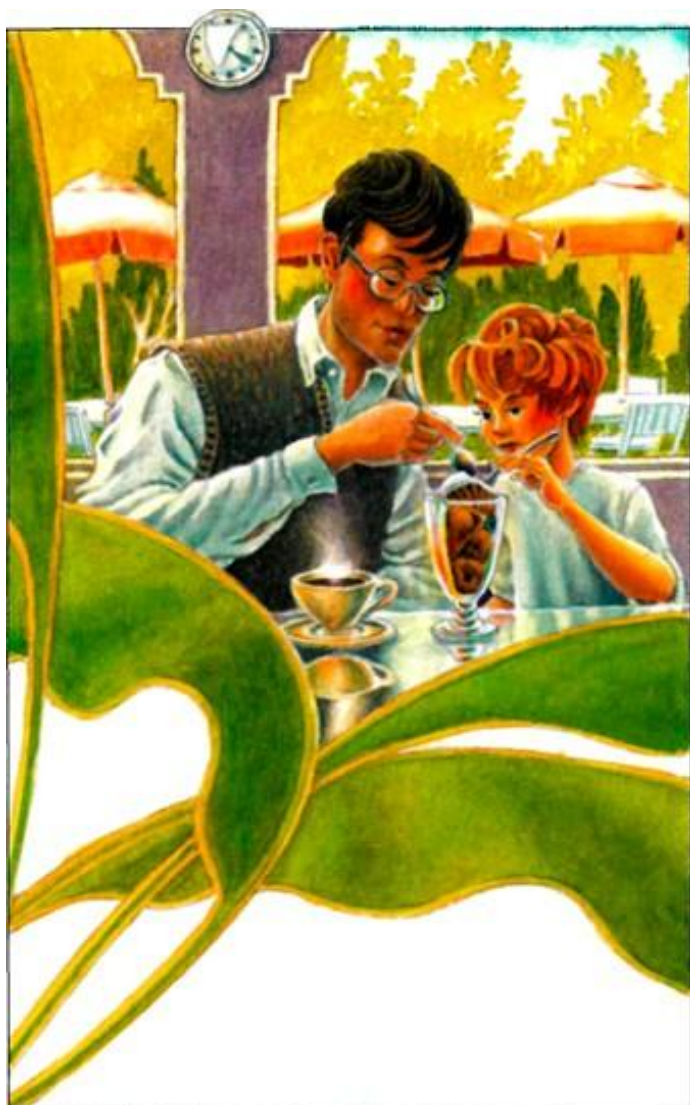
Miltonovi se líbilo chodit do školy, kde se těšil na svou učitelku Patricii.

Moc rád hrál ve škole vybíjenou nebo na honěnou.

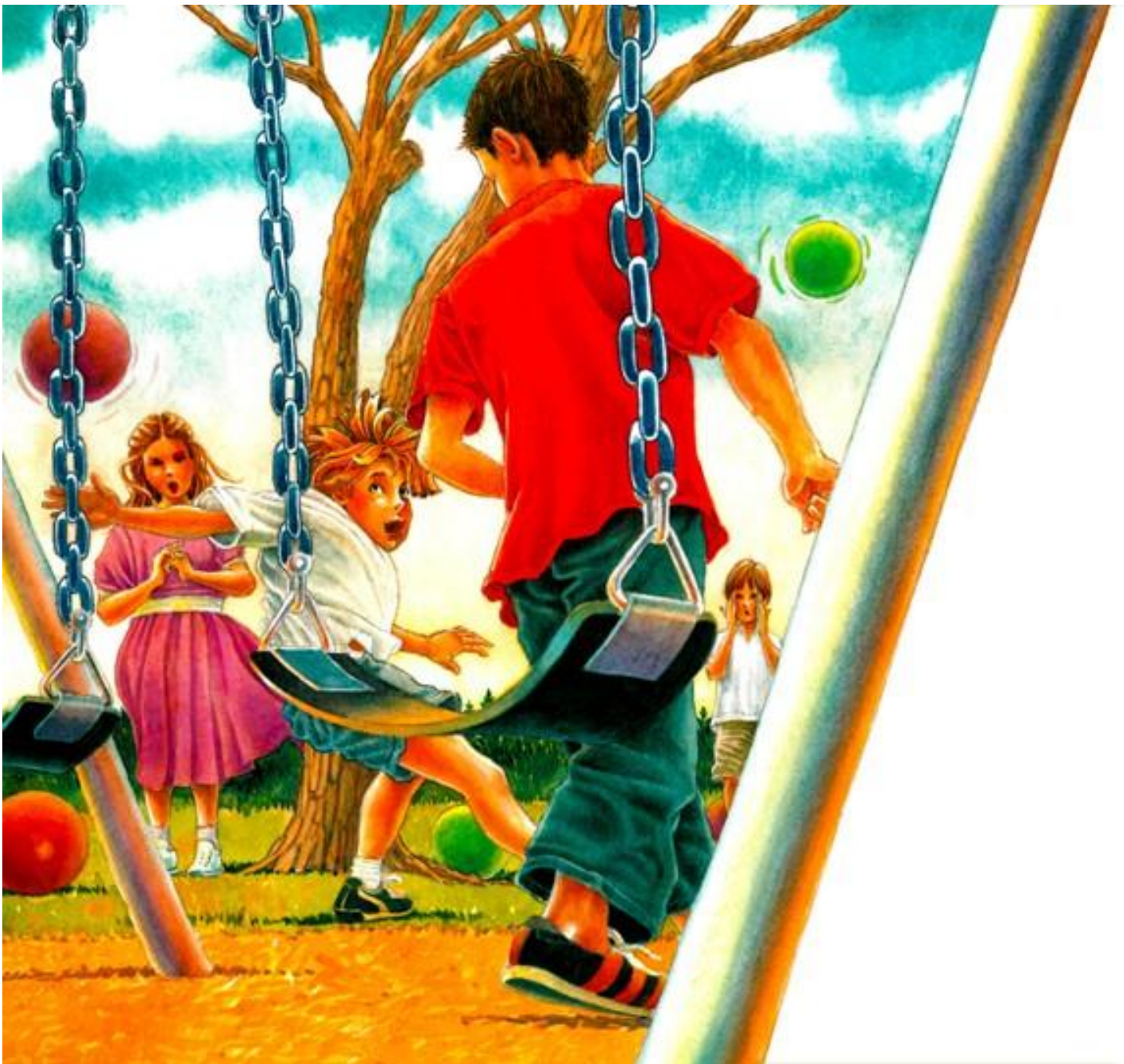
Ze všeho nejraději však chodil po večeri s tatínkem do cukrárny na oblíbený zmrzlinový pohár.

Jednou ve škole, když si hrál na honěnou se svým kamarádem Timem, k němu přiběhl mnohem větší kluk, který se jmenoval Carter. Zamračil se na něj a řekl: „Milton ? ! Co je tohle zájmeno ? Ses divnej !”

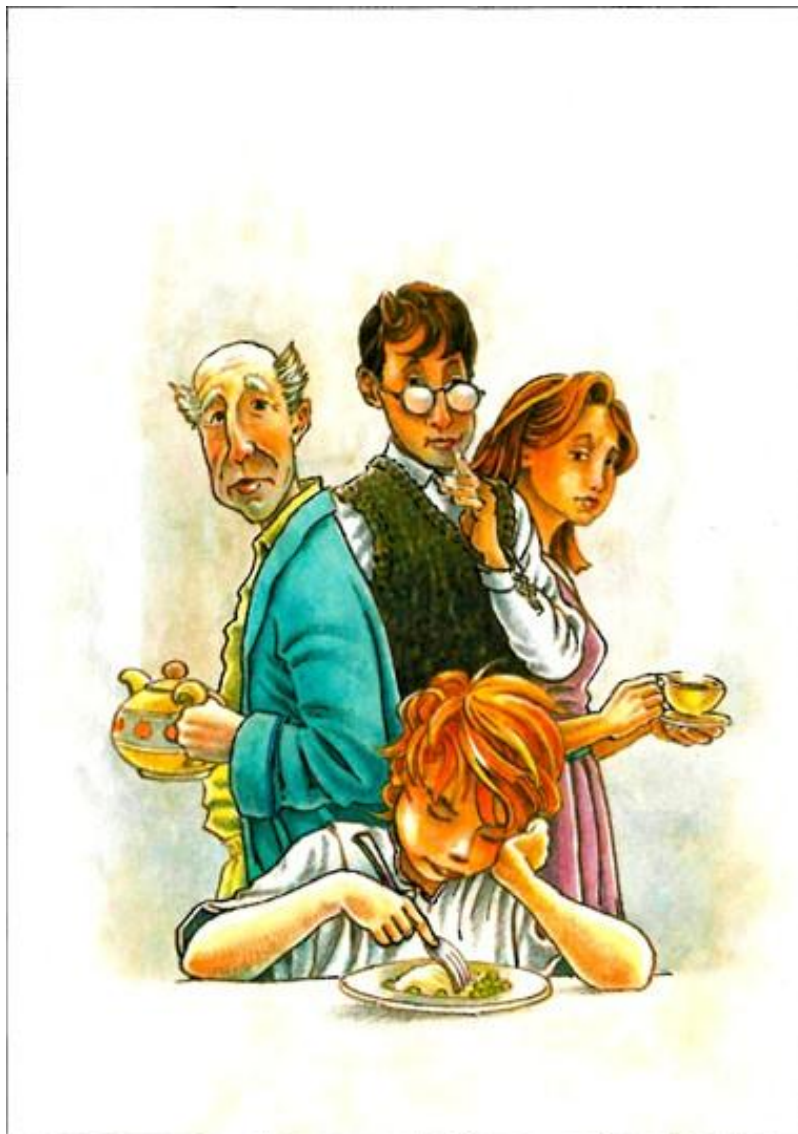
A strčil do Miltona tak prudce, že ten se zapotácel a spadl na zem. Odřel si kvůli tomu obě kolena.

Milton byl zmatený a nevěděl, co se děje. Hlavně se však nechtěl rozbřečet.

V tu chvíli přišla paní učitelka, vzala ho za ruku a Carterovi řekla: „Jdi okamžitě do své třídy !“

Když odcházel, otočil se Carter zpátky na Milтона a zamumlal: „Počkej příště !“

Večer si rodiče i dědeček, který byl u nich na návštěvě, všimli, že Milton není ve své kůži. Neusmíval se, nimral se v jídle, a dokonce ani nechtěl jít po večeři na zmrzlinu.

„Co je s tebou ? Stalo se něco ?“ zeptala se ho maminka.
„Ne, nic.“ odpověděl Milton.

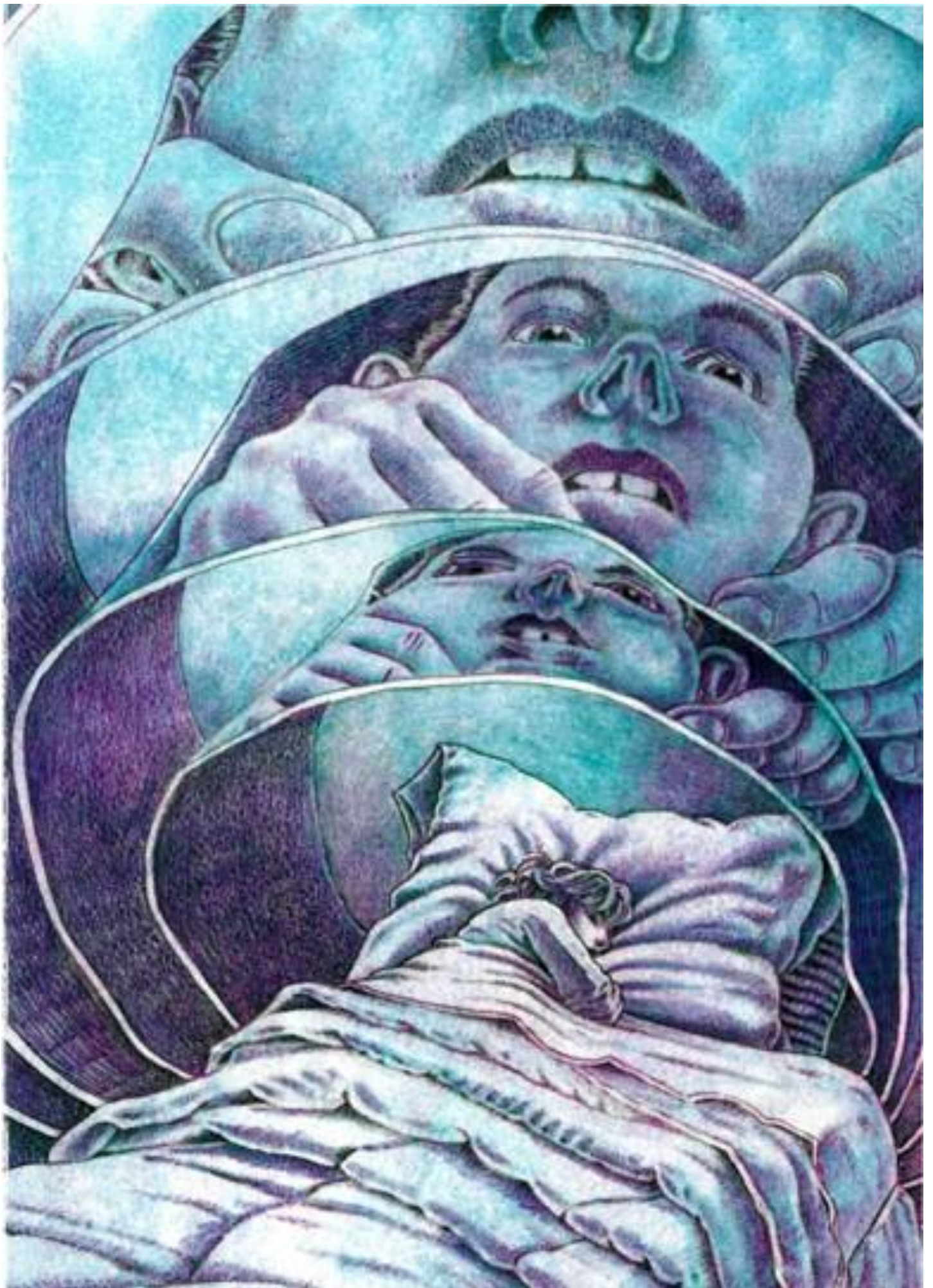
Tu noc však nemohl usnout. Přemýšlel o tom, co se stalo - a o tom, *co by se mohlo stát*, až potká Cartera příště.

„Proč si vybral zrovna mě...“ přemýšlel pořád dokola.

„Proč ! ? !“

„Co mi udělá příště ?“

Čím víc o tom přemýšlel, tím víc se bál. Přemýšlel o tom tak usilovně, až úplně zapomněl, že leží v teplé posteli ve svém pokoji.

Milton měl neklidný spánek plný strašidelných snů. A zatímco se převaloval v posteli, zvenku doléhaly do pokoje podivné zvuky. Bylo to mňoukání kočky. Ale Milton to neslyšel. Byl příliš zaujatý přemýšlením o Carterovi, o tom, co se stalo a co by se mohlo stát zítra.

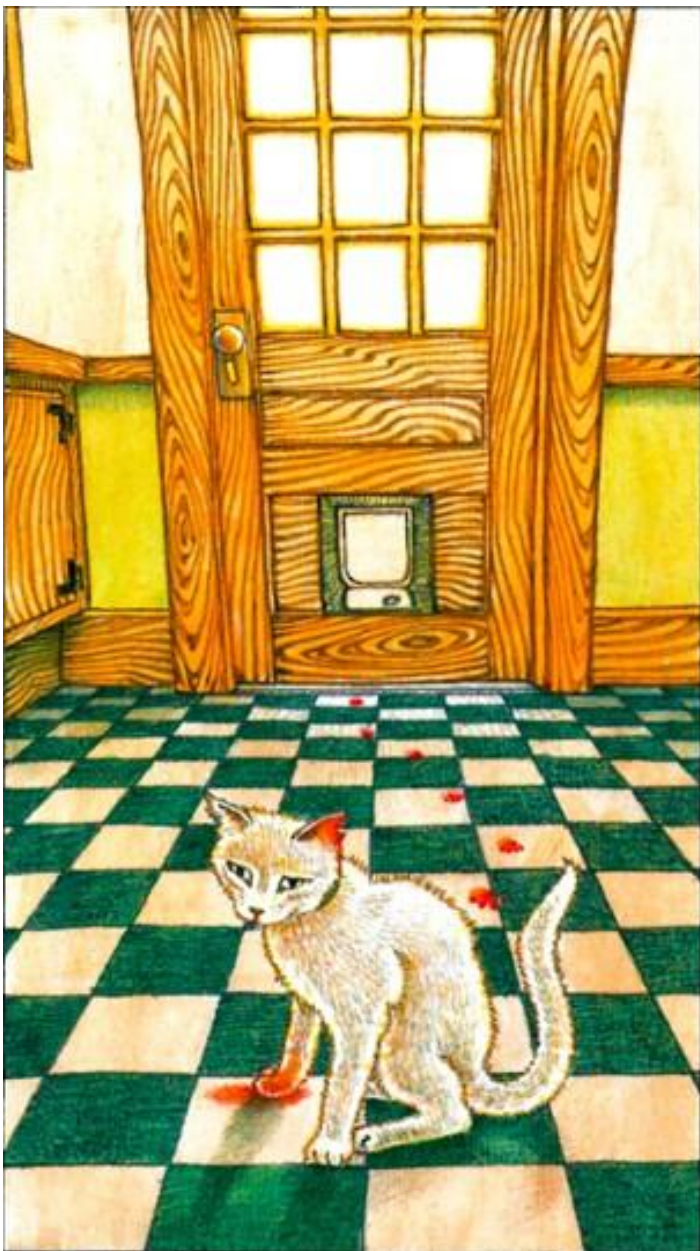
Ráno byl Milton tak unavený, že si pořád mnul oči.

Sešel dolů po schodech, aby nakrmil svého kocoura Tea. To bylo to první, co dělal každé ráno hned, jakmile se probudil. Ale když otevřel dveře do kuchyně, uviděl, že se Teovi něco stalo, protože byl celý od krve !

Krvácela mu pravá packa, chyběl mu kousek levého ucha a také srst na několika místech v kožíšku.

Milton vykřikl: „Chudáčku Teo ! Co se ti stalo ! ?“

Vzal ho do náruče a otíral se tváří o jeho chlupaté tělíčko.

„To určitě udělal Brutus. Má být zavřený na dvorku. Chudák Teo..." pomyslel si Milton.

Rodiče a dědeček ho uslyšeli a hned se přiběhli podívat, co se děje.

„Podívejte se, co se Teovi stalo !" vyhrkl Milton. „To byl určitě Brutus !"

„Kdo je Brutus ?" zeptal se dědeček.

„To je dobrman, který bydlí naproti přes ulici," odpověděl Milton. „Jeho pán ho špatně vycvičil a on je teď zlý."

Milton odnesl Tea do kuchyně, kde mu s maminkou omyli zranění, ošetřili ouško a zavázali packu.

Jakmile byl Teo ošetřený a umytý, vzal si ho Milton do obývacího pokoje, posadil se s ním na gauč a hladil ho. Dědeček seděl v křesle a díval se na Miltona.

Za chvíličku už Teo spokojeně vrněl Miltonovi na břicho. A to vrnění bylo tak silné, že i Milton cítil uvnitř ve svém těle příjemné teplo.

To probudilo jeho zvědavost.

„Dědečku," zeptal se, „jak může být Teo tak spokojený chvíli po tom, co byl pokousaný ?"

„Miltone, kočky nejsou jako lidé. Teo se nezabývá tím, co se stalo včera, a nebojí se toho, co bude zítra. On žije *teď* - v *přítomnosti*. Proto může být spokojený, i když mu Brutus před chvílí ublížil.

Většina lidí nežije v přítomnosti, protože skoro pořád přemýšlí o tom, co bylo včera nebo co bude zítra. A proto jsou převážně nešťastní."

Milton se na chvíli zamyslel a pak se zeptal: „*Ted'* - přítomnost? Co to znamená, dědečku? *Co je to-ted'* ?”

„Miltone ?”

„Ano, dědečku ?”

„Všímej si toho, co je kolem tebe. Dívej se... a poslouchej."

Potom dědeček roztáhl ruce nejvíc, jak mohl, a řekl:
„Tohle je teď.“

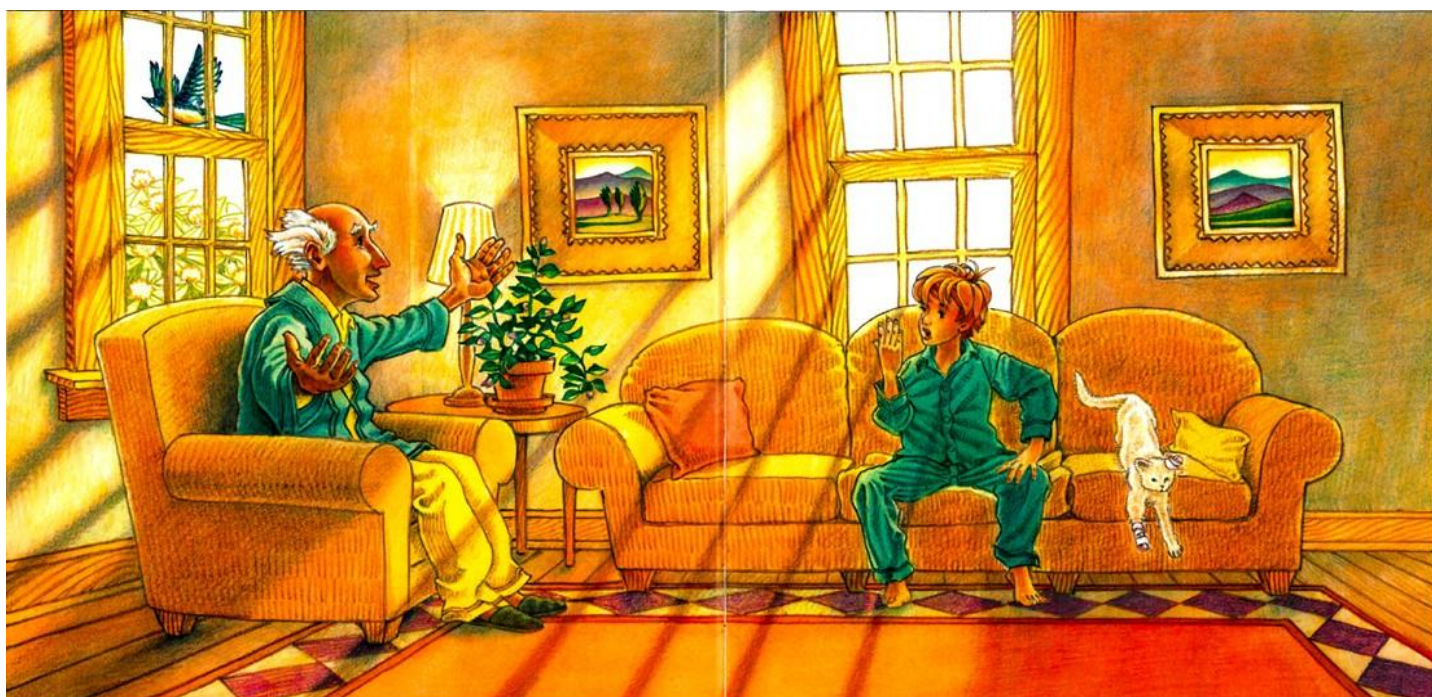
„Panečku!“ vykřikl Milton.

„Kdekoliv jsi,“ řekl dědeček, **„je to teď. Musíš jen dávat dobrý pozor...“**

„Dědečku,“ zeptal se Milton, „ty umíš žít pořád v teď jako Teo?“

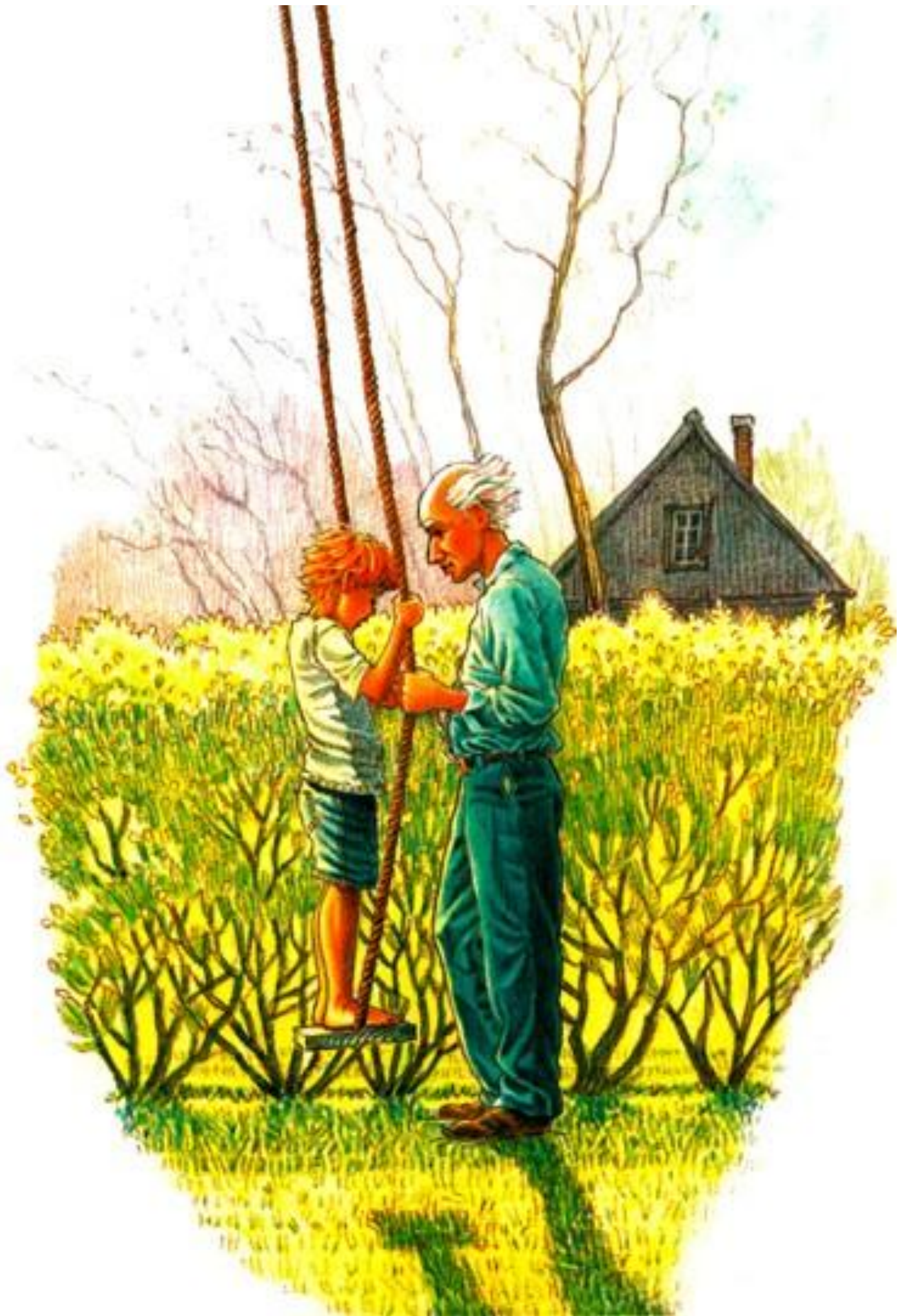
„Někdy ano,“ řekl dědeček, „ale ne pořád.“

Pak maminka zavolala z kuchyně: „Pojď se nasnídat, Miltone, nebo přijdeš pozdě do školy.“

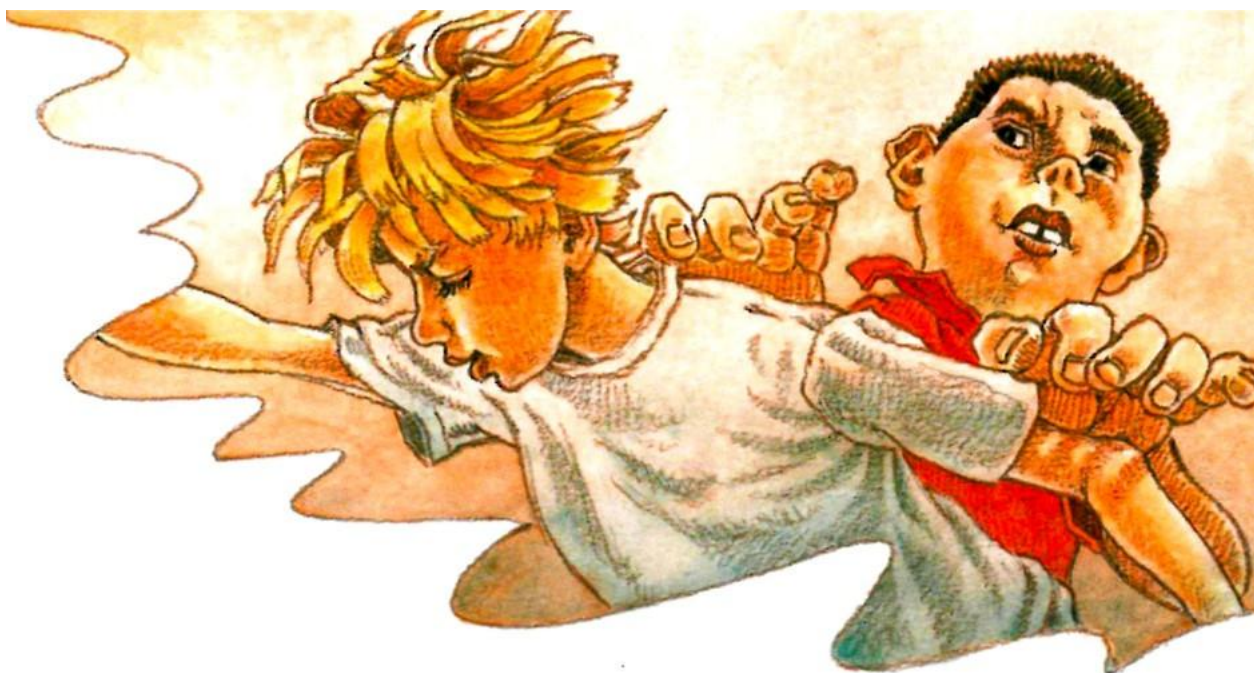
Ten den si Milton dával ve škole pozor na Cartera.
Hledal ho na chodbách, v jídelně, na toaletách, na hřišti.
Nechtěl se s ním znovu setkat.

Milton ucítil, jak se v něm znovu probouzí strach.

Po chvíli však řekl: „Jeden kluk z šesté třídy mě na hřišti shodil - jen proto, že se jmenuji Milton. On je tak velký, dědečku ! Co když to udělá zas ?”

Dědeček zvedl nahoru pravou ruku, jako když přísahá, podíval se na Miliona a řekl: „Jestli se ti znovu pokusí ublížit, slib mi, že to hned řekneš mamince nebo tatínkovi. A také bys to měl říct paní učitelce.”

„Dobře, slibuji." řekl Milton. „Kdy se to stalo ?” zeptal se dědeček. „Včera.”

„Aha," řekl dědeček, „včera. To je *kdy* se to stalo. Ale právě teď se nic neděje, vid ?”

Milton byl zklamaný. „Samozřejmě se to neděje teď. Ale bojím se, že to zkusí znovu.”

Dědeček odpověděl: „Jestli to zkusí, to bude někdy *potom*, vid? Máš strach, co *bude* a přemýšlíš o tom, co *bylo*. Nezapomínáš na něco? *Bude* a *bylo* jsou v tvé hlavě. Nejsou *tady teď* s námi, že ne?“

„Tomu nerozumím,“ řekl Milton.

Ale dědeček se pouze usmál a už nic neřekl. Podíval se na Milтона s hlubokým porozuměním a láskou.

Po večeři byl dědeček s Miltonem vzadu na zahradě. Milton vypadal znovu vystrašeně, a tak mu dědeček řekl: „Maminka s tátinkem si myslí, že tě něco trápí. A já jsem si toho také všiml. Nechceš mi říct, o co jde?“

Tu noc se Milton začal znovu bát, myslel na Cartera, na to, co by mu mohl udělat příště.

Přemýšlel. Přemýšlel. Přemýšlel.

Když konečně usnul, zdál se mu podivný sen...

V tom snu běžel dolů tmavou ulicí, jak nejrychleji mohl. Srdce mu prudce bušilo. Snažil se utéct někomu, kdo mu byl pořád blíž a blíž. Byl to ten kluk Carter.

A pak se najednou na konci ulice objevil obrovský hrozivý pes, který vrčel. Brutus. Milton věděl, že kdyby se zastavil, chytil by ho Carter. Když by ale běžel dál, mohl by mu ublížit Brutus.

Nohy se mu třásly a neposlouchaly ho. Milton už nemohl dál běžet a zastavil se.

Co teď ? !

Náhle zahlédl napravo malé dveře. Vypadaly jako vchod do nějakého obchodu.

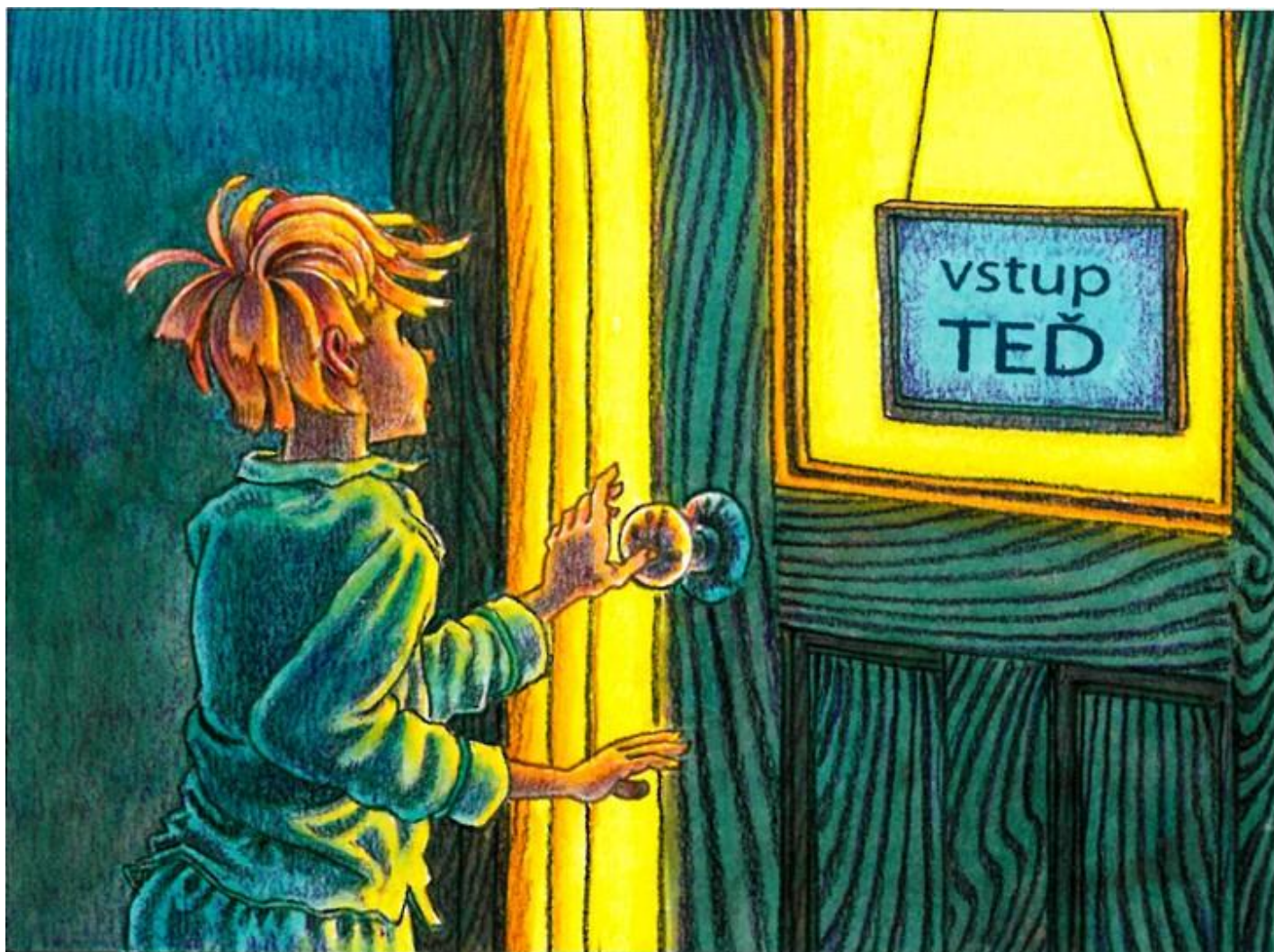
Milton je rychle otevřel a s překvapením zjistil, že se ocitl v cukrárně !

„Á, tady jsi. Čekala jsem na tebe, Miltone.“ řekla zmrzlinářka.

„Honí mě kluk, jmenuje se Carter. A taky pes, který mě chce pokousat !“ vykřikl okamžitě Milton.

„Nikdo tě nehoní, není tam ani žádný pes, který by ti mohl ublížit. To vše se děje jen ve tvé hlavě.“

„Ne, tak to není !“ odpověděl Milton. „Opravdu jsou venku a čekají na mě.“

„Posad' se, broučku. Něco ti ukážu." řekla zmrzlinářka.

„Nový zmrzlinový pohár - čokokadabra ?" zeptal se Milton.

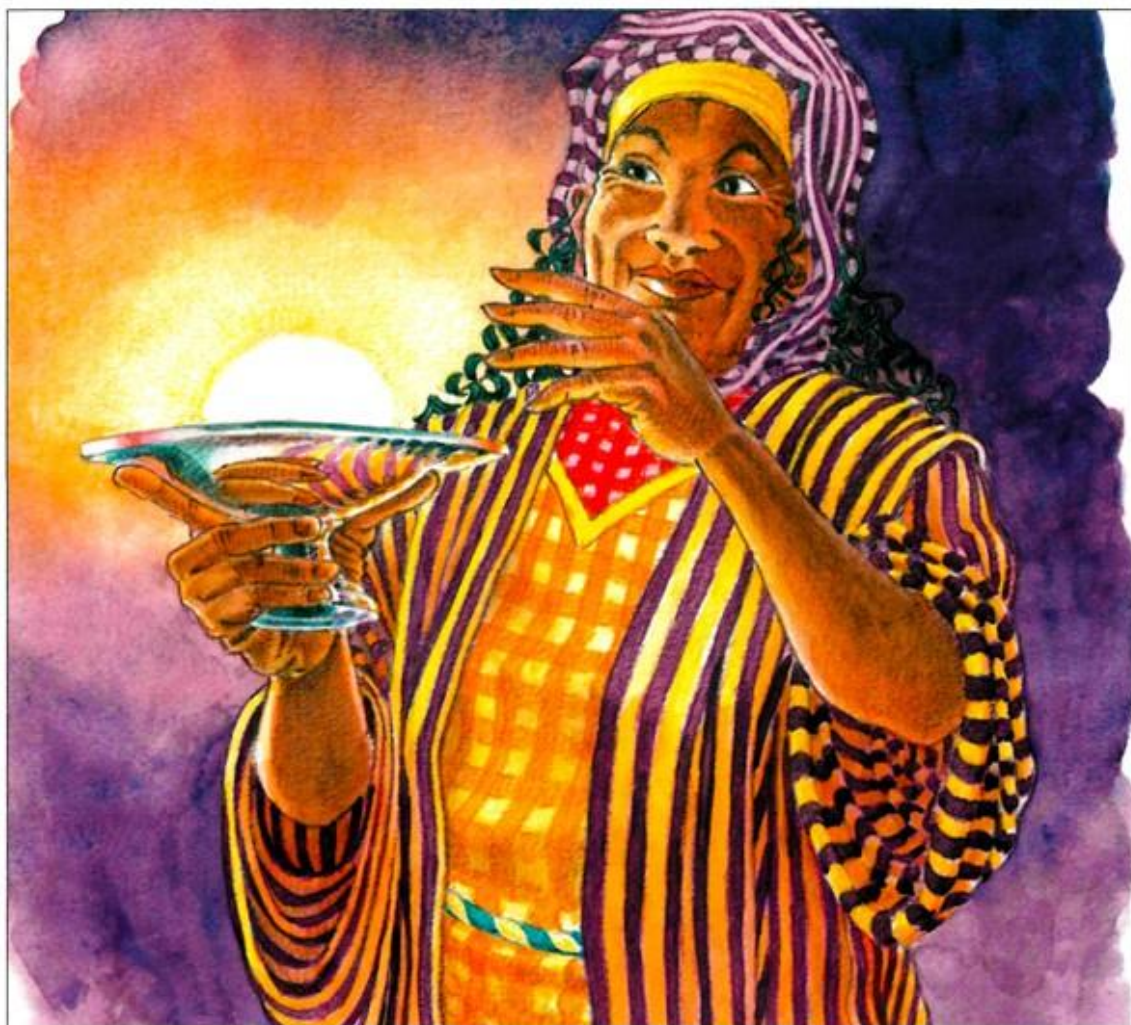
„Ne, je to něco mnohem lepšího."

Zmrzlinářka sáhla dolů pod pult a vytáhla bublinu zářivého bílého světla ve skleněném poháru na zmrzlinu. Milton měl zvláštní pocit, že to světlo je živé.

„To není zmrzlina." řekl. „Co je to ?"

„To je světelná bublina. Není krásná ?" odpověděla zmrzlinářka.

Najednou však světelná bublina udělala PRÁSK a celá se proměnila v malé jiskřičky. Milton dál upřeně sledoval prázdný pohár.

„Ach ne, je pryč !“ povzdechl si.

„Ne, není.“ řekla zmrzlinářka. „Světlo jen nemá rádo, když z něj někdo dělá bublinu, a proto se teď schovává. Zkus ho najít.“

Milton hledal všude po místnosti. Ale jakkoliv se snažil, žádné světlo nikde neviděl. Najednou však zaslechl zvláštní zvuk - znělo to jako malý elektrický motor.

Rrrrrrr, rrrrrrrrrr. Rrrrrrr, rrrr...

To zní jako... Teo, no jasně ! Tady je, sedí na lavici, oči napůl zavřené a spokojeně přede. Co vlastně dělá v cukrárně ?

Na chvíli si Milton myslel, že vidí záři vycházet zevnitř Tea, a tak se zeptal zmrzlinářky: „Schovává se světlo v Teovi ?“

„Výborně !“ zaradovala se zmrzlinářka. „Ale světlo už není bublina. Je to jen světlo. A kocourek přede, protože ho cítí, a proto je mu dobře.“

„Kde jinde se ještě světlo skrývá ?“ zeptal se Milton a přivoněl ke květině, která stála na stole.

Najednou zahlédl jemnou zář také uvnitř a kolem květiny.

„Je tam... ?" zeptal se.

„Ach ano, je." usmála se zmrzlinářka. „Světlo se skrývá také v této květině. Proto je tak krásná. Vidíš ho ještě někde jinde ?"

Milton se podíval do velkých hnědých očí zmrzlinářky.

„Vaše oči jsou tak jasné." řekl. „Myslím, že světlo je také ve vás."

„Máš pravdu. Vidíš, světlo je ve všem, pořád. Všem dává život."

Milton se podíval dolů, na své tělo. „A co já ? Nevidím v sobě žádné světlo."

„Nemůžeš ho v sobě vidět, ale můžeš ho cítit." prozradila zmrzlinářka.

„Opravdu ?" zeptal se Milton.

„Jistě, je to jednoduché. Dám ti otázku: si živý ?"

Milton odpověděl: „Samozřejmě, že jsem živý."

„Říkáš to jen tak, nebo skutečně cítíš, že jsi živý ?" pátrala dál zmrzlinářka.

„Jak to myslíte ?"

„Začni rukama. Cítíš v nich světlo ?"

Milton na chvíličku zavřel oči. „Cítím teplo uvnitř mých rukou.“

„To je ono !“ přikývla zmrzlinářka. „Cítíš světlo. Dokážeš ho cítit také ve svých chodidlech ?“

„Ano, cítím ho i tam !“

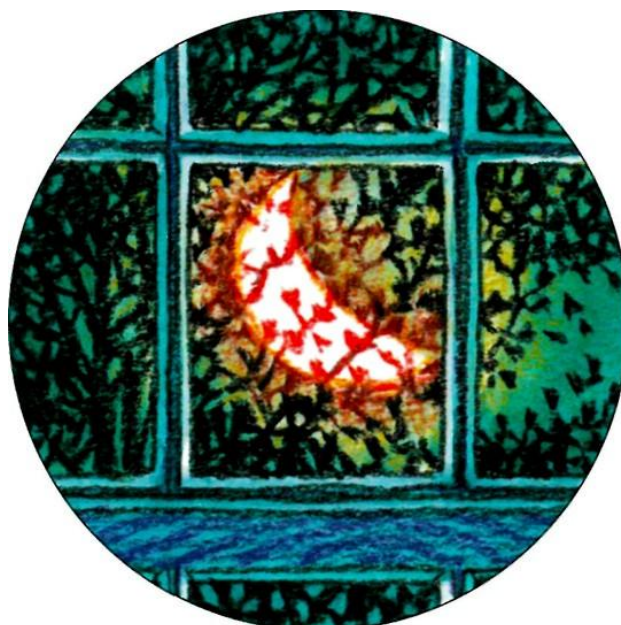
„A v celých pažích a nohách ?“

„Ano.“

Zmrzlinářka pokračovala: „Cítíš teď světlo uvnitř celého těla ?“

„Ano, cítím teplo v celém svém těle.“ zašeptal Milton.

Potom se rozhlédl kolem sebe. „Všechno teď vypadá trochu jinak. Stejně, jako když mi dědeček vyprávěl o teď.“

„Správně, Miltone. Dědeček ti ukázal, jak vypadá vnější podoba teď. A tady můžeš vnímat, jaké je *teď* zevnitř.“

„Jak vypadá vnitřní podoba teď?“ zeptal se Milton.

Zmrzlinářka odpověděla: „Když cítíš světlo a teplo uvnitř svého těla, jsi přítomný, neboli jsi právě teď. Nebojíš se. Světlo ti pomáhá cítit se silný.“

„Opravdu? To je úžasné!“

„Teď, když víš, jaké to je, můžeš cítit světlo uvnitř, kdykoliv budeš potřebovat...“

„Tak to je naprosto skvělé!“ vykřikl Milton nadšeně.

Zmrzlinářka ještě dodala: „Bude to naše tajemství, jen mezi námi dvěma, ano? Většina lidí totiž ještě není připravena tomu porozumět...“

„Jasně. Rozumím.“ slíbil Milton.

„Jasně. Jasně.“ mumlal si stále ještě k ránu, když se probudil ze snu a zjistil, že leží ve své teplé posteli.

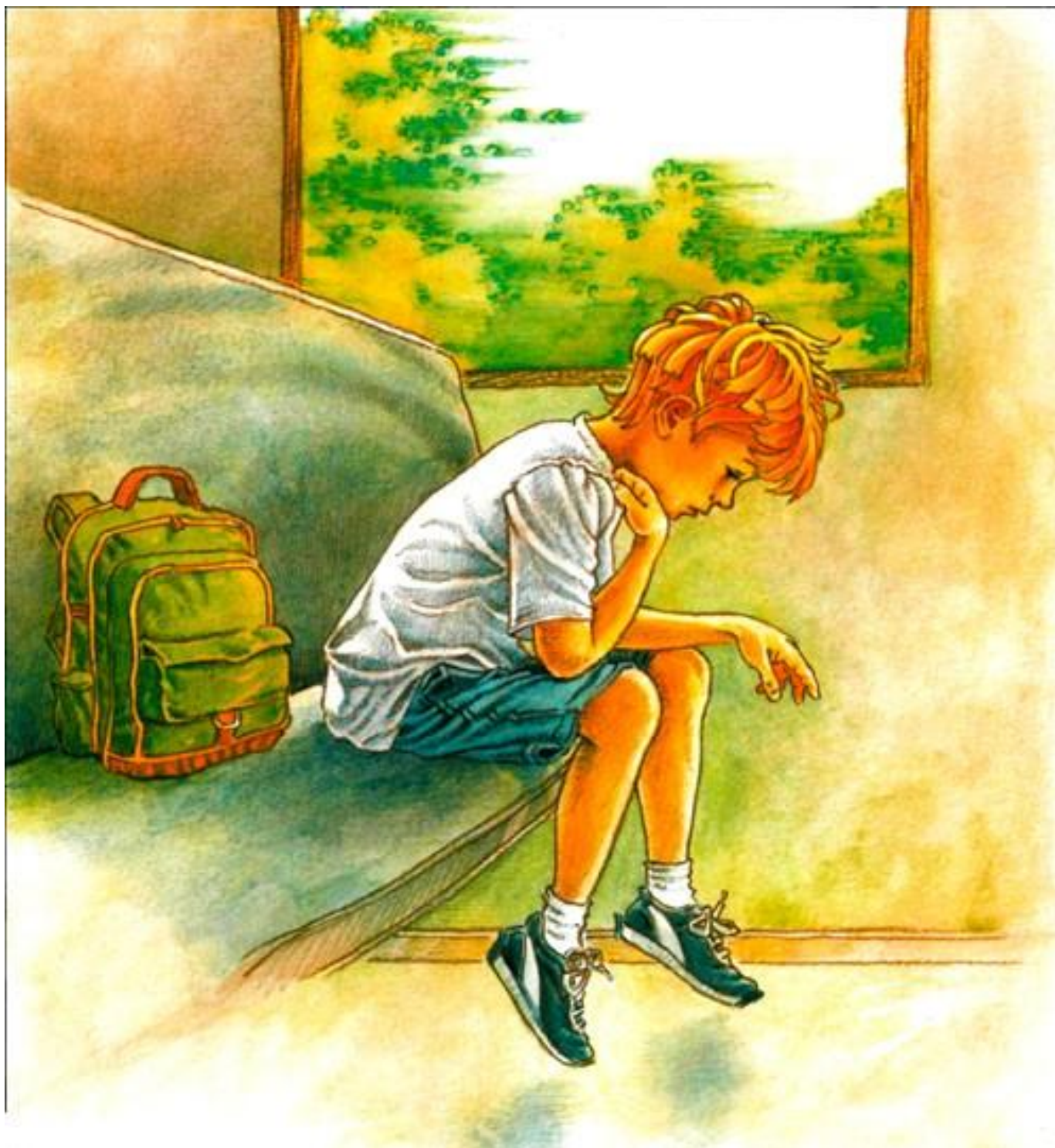
Otevřel oči.

Bledé světlo měsíce dopadalo na jeho postel. Strom na dvorku před oknem se ani nepohnul. Jen vítr rozechvěl pár lístků. Na chvíli se ozval zvuk projíždějícího auta... a potom bylo opět ticho.

Milton pořád cítil teplo uvnitř celého těla.

Cítil se šťastný - jen tak, bez jakéhokoliv důvodu.

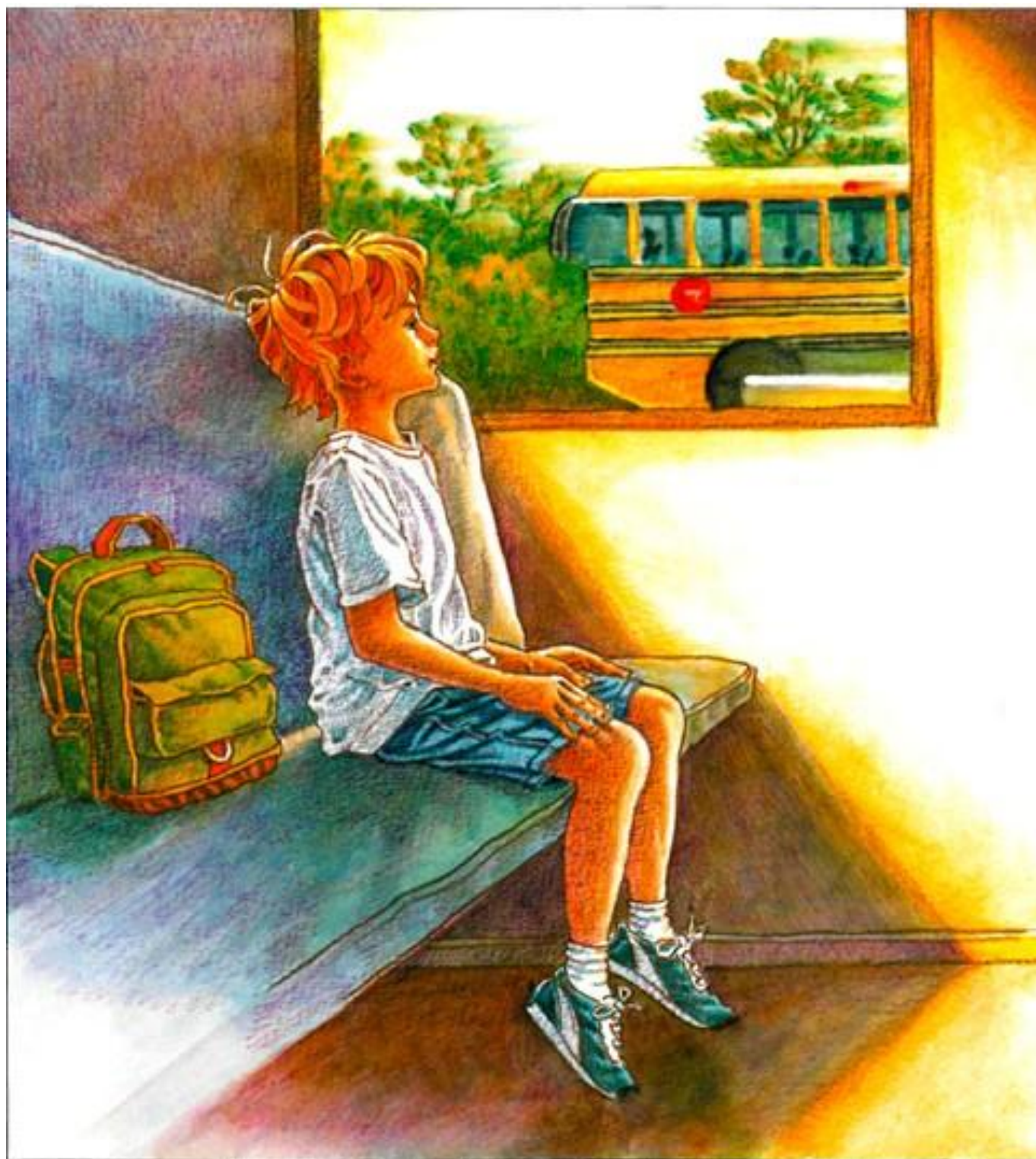
Cestou do školy však začal Milton zase přemýšlet o Carterovi a strachovat se, co se stane, když...

Náhle si ale vzpomněl, co mu řekla ve snu zmrzlinářka: „*Vnímej světlo uvnitř svého těla a nebudeš cítit strach...*”

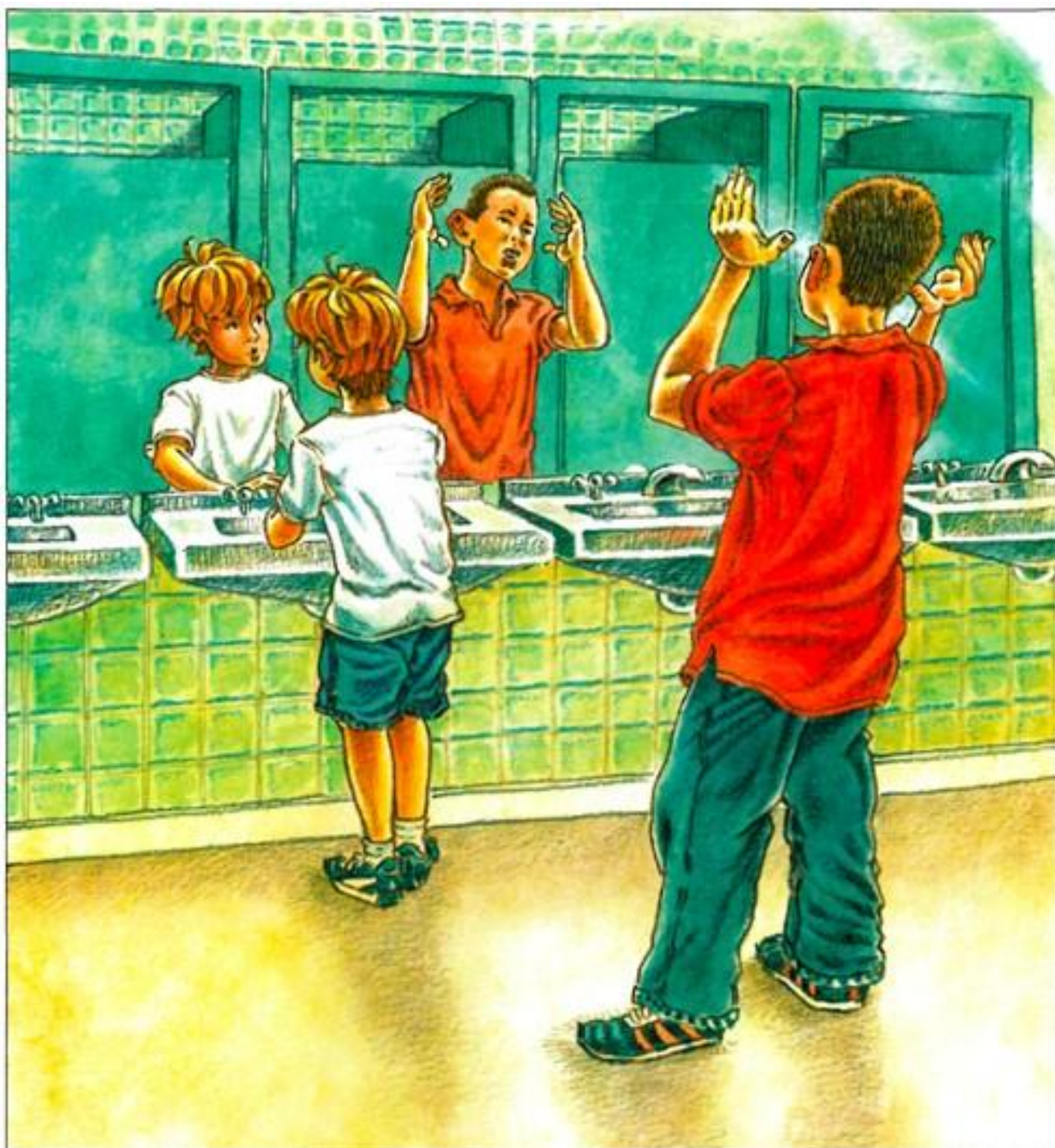
Milton si uvědomil, že nemá co ztratit, když to zkusí, a tak to prostě zkusil. Opět cítil to známé teplo ve svých rukou, nohou... a potom ucítil světlo uvnitř celého svého těla.

Ted' jsem přítomný, pomyslel si, a proto se cítím dobře.

Ten den odpoledne zvedl Milton při vyučování ruku a zeptal se paní učitelky, jestli může jít na toalety. Paní učitelka se usmála a přikývla.

Milton si myl ruce a užíval si dotek studené vody, když vtom se za jeho zády otevřely dveře a někdo vstoupil. Milton se podíval do zrcadla a uviděl za sebou postavu velkého kluka. Na chvíli se ten kluk zadíval na sebe do zrcadla, ale Miliona si v ten okamžik ani nevšiml.

Vypadá tak nešťastně, pomyslel si Milton. Pak najednou... Ale ne ! Uvědomil si, že je to Carter.

Carter si prohrábl vlasy, nasadil drsný obličej a vyšel z toalet.

Je nešťastný, a proto chce, aby i ostatní byli nešťastní, pomyslel si Milton. Ale já už se ho nebojím. Milton cítil světlo ve svém těle. Už se nebudu nikdy bát !

To odpoledne se Milton vrátil domů právě včas, aby se rozloučil s dědečkem před jeho odjezdem.

„Dědečku," řekl mu Milton vzrušeně, „už se nebojím Cartera, ani nikoho jiného a znám tajemství, jak zůstat v přítomnosti - jako náš Teo."

„A co je to za tajemství ?" zajímal se dědeček.

Milton ho chytil kolem ramen a pošeptal: „Musíš najít vnitřní podobu přítomnosti - *ted*"

„Vnitřní podobu přítomnosti ?" podivil se dědeček. „Kde ? Jak ji najdu ?"

„To ti nemůžu říct.
Je to totiž tajemství.
Ale ty ho určitě
objevíš." ujistil
dědečka Milton.

